

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kálmán Éva Ügyvéd által képviselt felperes neve felperesnek - a dr. Hrabéczy Miklós ügyvéd által képviselt I. rendű és a Dr. Csiky István Ügyvédi Irodája (ügyintéző: dr. Csiky István ügyvéd) által képviselt II. rendű alperesek ellen, bankkölcsön visszafizetése iránt indított perében, a Budapest Környéki Törvényszék 2012. november 8. napján kelt 22.P.28.085/2010/43. sorszámú ítélete ellen, a II. rendű alperes részéről 46. és 51. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel nem támadott részét nem érinti, míg fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 50.000 (ötvenezer) forint + ÁFA mértékű másodfokú perköltséget.

Megállapítja, hogy a le nem rótt 808.300 (nyolcszáznyolcezer-háromszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes keresetében mint engedményes 2.700.000 forint tőke és 2006. június 15-től számított 17,22% késedelmi kamata, évi 1% kezelési költség, 540.979 forint lejárt ügyleti kamat és 2006. június 15-től számított 17,22% késedelmi kamata, 7.403.955 forint tőke és 2006. május 12-től a Ptk. 30/A. §-a szerinti késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alpereseket mint készfizető kezeseket.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Vitatták a követelés jogalapját és összegszerűségét, vitatták, hogy kezesként írtak alá. Egyebekben a követelés elévülésére hivatkoztak.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében egyetemlegesen kötelezte az alpereseket, hogy fizessenek meg a felperesnek 2.700.000 forint tőkét, 2006. június 15-től a kifizetésig évi 17,22% késedelmi kamatot, 1% kezelési költséget, 540.979 forint lejárt ügyleti kamatot, 2006. június 15-től a kifizetésig járó évi 17,22% késedelmi kamatot, 7.403.955 forint tőkét, 2006. május 12-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes

jegybanki alapkamat + 7%-kának megfelelő összegű késedelmi kamatát, továbbá 1.368.200 forint perköltséget.

Az első fokú ítélet indokolása értelmében az **XX** mint adós és a **KK** Bank Zrt. között 2005. június 29. napján a Ptk. 522. § (1) bekezdése szerinti Széchenyi Kártya szerződés jött létre. Az alperesek a Ptk. 272. §-a szerinti, és 274. § (2) bekezdés szerint minősülő készfizető kezességet vállaltak a 2005. június 29. napján kelt szerződéssel. Tényként állapította meg, hogy 2005. június 30. napján a **LL** Rt. és a **KK** Bank Széchenyi Kártya hitelhez kapcsolódó készfizető kezességvállalási szerződést kötöttek. Megállapította, hogy az adós a hitelkeretet igénybe vette, a szerződésszerű teljesítés elmaradt, a bank a szerződést felmondta, a **LL** Rt. pedig teljesített, a felmondást követő további teljesítést alperesek nem bizonyítottak. Utalt arra, hogy az adós megszűnése nem felszámolási eljárás, hanem törlési eljárás keretében történt, és az adós teljesítésének hiányában az alperesek fizetési kötelezettsége beállt. A teljes bizonyító erejű magánokirati formában létrejött, I. rendű alperes által aláírt kezességvállalási szerződés vonatkozásában megállapította, hogy az azon lévő aláírás hasonló ahhoz, amelyet I. rendű alperes a hitelszerződésen is megtett. Az I. rendű alperes pedig nem bizonyította, hogy a szerződést nem ő írta alá, illetőleg nem kezesként írta alá. Megállapította, hogy a felperes a felmondást az adós részére megkísérelte kézbesíteni, azonban az sikertelen volt, mivel a tértivevény „megszűnt” jelzéssel érkezett vissza, míg a II. rendű alperes az értesítést átvette. Rámutatott, hogy az adósnak kötelezettsége lett volna bejelenteni a cím változását, így felróható magatartása miatt előnyök szerzése végett sem az adós, sem a kezesek nem hivatkozhattak e tényre. Arra az esetre, ha a felmondás ezen ok miatt nem lenne hatályos, akkor utalt arra, hogy 2006. június 28-án a hitelszerződés lejáratára idejében az esedékesség mindenképpen bekövetkezett. Megállapította, hogy az engedményezés tényéről szóló értesítés átvételét a felperes nem bizonyította, azonban az alperesek egyértelműen megkapták az értesítést, melyet az I. rendű alperes el is ismert. Abban az esetben, ha az engedményezésről történő értesítés nem az eredeti jogosulttól származott, annak jelentőséget nem tulajdonított, és ez nem változtat a kezességből eredő kötelezettség fennállásának tényén. Az engedményestől származó értesítés 2010. május 12. napján megszakította az elévülést, illetőleg megszakította 2010. május 11-én a bírósághoz érkezett fizetési meghagyás is. A 2005. augusztus 31., augusztus 23., augusztus 1. napjáról származó, kezesekhez írt felszólítások, ugyancsak az elévülés megszakadását bizonyították. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megítélése szerint az alperesek nem bizonyították, hogy a felmondást követően az adós teljesített, illetőleg azt, hogy a követelés elévült volna, ezért a kereseti kérelem jogalapját bizonyítottanak találta. Az összecszerűség körében elfogadta a szerződés rendelkezéseit, felperes elszámolását, a kamat tekintetében a kondíciós lista adatait. Nem tulajdonított jelentőséget annak az alperesi állításnak, hogy az alperesek tagsági jogviszonya a szerződéskötést követően megszűnt, mivel kezességet vállaltak, mely független a tagsági jogviszonyok esetleges későbbi megszűnésétől. A **LL** Zrt. teljesítése nem csökkenti az alpereseknek a felperessel szemben fennálló kötelezettségét, mivel a garanciaszerződés nem jelenti az adós kötelezettségének átvételét.

Az első fokú ítélet ellen a II. rendű alperes élt fellebbezéssel.

Fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a kereset elutasítását indítványozta. Álláspontja szerint a követelés mind jogalapjában, mind összecszerűségében nem megalapozott. Fenntartotta az **PP** Zrt.-nél a kezességet vállaló okirat aláírásának körülményeire tett nyilatkozatát. E körben bizonyítási indítványát is fenntartotta, sérelmezve annak elutasítását. Mindennek azért is tulajdonított jelentőséget, mert az aláíráskor tévedésben volt, amit a banki ügyintéző okozott, ezért a Ptk. 210. § (1) bekezdésére figyelemmel a kezességvállalása érvénytelen, amelyet a fellebbezésében a Ptk. 236. § (3) bekezdés szerinti kifogással érvényesített. Továbbra is állította, hogy értesítést az engedményezésről és a hitelszerződés felmondásáról nem kapott, így az elévülés nem szakadt meg, és vele szemben a felperesi követelés

elévült. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem igazolta, hogy az adóstól milyen követelése térült meg, illetőleg megkísérelte-e az adóssal szemben a követelés érvényesítését.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezés nem alapos.

Az első fokú ítélet ellen kizárólag az II. rendű alperes élt fellebbezéssel. Az I. rendű alperes és a felperes fellebbezése hiányában az I. rendű alperest marasztaló ítéleti rendelkezés a Pp. 51. § a) pontja szerinti pertársaság hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdés értelmében jogerőre emelkedett. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a II. rendű alperest marasztaló ítéleti rendelkezést a II. rendű alperesi fellebbezési kérelemhez kötötten bírálta el.

A Pp. 235. § (1) bekezdése szerint a fellebbezésben új tény állítására, illetve új bizonyíték előadására akkor kerülhet sor, ha az új tény, vagy az új bizonyíték az első fokú határozat meghozatalát követően jutott a fellebbező fél tudomására, feltéve, hogy az - elbírálása esetén - reá kedvezőbb határozatot eredményezett volna. A fellebbezésben új tény állítására, illetőleg új bizonyíték előadására, vagy az elsőfokú bíróság által mellőzött bizonyítás lefolytatásának indítványozására akkor is sor kerülhet, ha az az első fokú határozat jogszabálysértő voltának alátámasztására irányul; a 141. § (6) bekezdésében foglaltakat azonban ebben az esetben is alkalmazni kell.

A II. rendű alperes az elsőfokú eljárásban tévedésre nem hivatkozott, tévedésre alapítottnak érvénytelenségi kifogást nem terjesztett elő a felperes készfizető kezességi szerződésen alapuló követelésével szemben.

A II. rendű alperes a Monori Városi Bíróság előtti személyes meghallgatása során csupán arra tett nyilatkozatot, hogy mint tulajdonos írta alá a szerződést, és arra utalt, hogy tájékoztatást nem kapott, illetve szó sem volt arról, hogy kezesként bármilyen kötelezettségvállalást aláírna. Ezen túlmenően előadását a 2004. december 4-i, 6-i szerződéssel összefüggésben tette, amely szerződés nem a per tárgyát képező szerződés. Ugyanakkor a II. rendű alperes személyes előadásából megállapítható volt, hogy olyan tényeket nem adott elő, amelyek a tévedésére - a Ptk. 210.§ (1) bekezdése körében releváns tényekre - vonatkozott volna.

Mindezek alapján a II. rendű alperes kizárólag a fellebbezésében terjesztette elő tévedés jogcímén érvénytelenségi kifogását, s tett ezzel kapcsolatos - szűk körű - tényelőadást is. Ez utóbbi olyan új tényelőadás, illetőleg védekezésének olyan új ténybeli alapra helyezése, amely a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján kizárt, figyelemmel arra is, hogy a II. rendű alperes az elsőfokú eljárásban nem volt elzárva attól, hogy védekezését, érvénytelenségi kifogását előterjessze. Így a Pp. 141. § (6) bekezdésére is figyelemmel ezen fellebbezési előadása, illetőleg fellebbezési kérelme érdemben nem volt elbírálható.

Ugyanakkor megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a II. rendű alperesnek kétséget kizáróan tisztában kellett lennie azzal, hogy a Ptk. 272.§ és 274.§ (2) bekezdés szerinti készfizető kezességvállaló nyilatkozatot tett. Az elsőfokú eljárás iratai között elfekvő 2005. május 13. napján kelt, a II. rendű alperes mint magánszemély készfizető kezes aláírásával ellátott Széchenyi Hitelkártya konstrukcióban való részvételhez tett nyilatkozata tartalma alapján egyértelműen készfizető kezességvállaláshoz tett nyilatkozat. A 2005. június 29. napján kelt készfizető kezességvállalást tartalmazó okirat megnevezése is kezességi szerződés, továbbá a II. rendű alperes aláírása alatt „kezes” megjelölés szerepel. Mindezek alapján a II. rendű alperes arra való hivatkozása, hogy nem kezesként írta alá a szerződést, illetőleg nem készfizető kezességvállalást tett, nem foghatott helyt. Így az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a II. rendű alperes a készfizető kezességvállalása alapján köteles helytállni az adós tartozásáért a felperessel szemben.

A II. rendű alperes elévülési kifogása sem volt alapos. Függetlenül attól, hogy az elévülést megszakító cselekmény történt-e, tehát megtörtént-e a II. rendű alperes felszólítása a fizetésre, egyértelműen megállapítható a rendelkezésre álló adatok alapján, hogy a Ptk. 324.§ (1) bekezdése szerinti 5 éves elévülési idő nem telt el az igény érvényesítéséig. A készfizető kezességvállalási szerződés és az a tartozás, amelyre tekintettel a készfizető kezességvállalás történt a 2005. június 29. napján kelt szerződéseken alapul. Az elsőfokú bíróság a felperes kérelmére a jelen per alapjául szolgáló fizetési meghagyást 2010. május 26. napján bocsátotta ki, amellyel szemben még a II. rendű alperes ellentmondása is öt éven belül, 2010. június 21. napján érkezett a bíróságra. Ez alapján nyilvánvaló, hogy az elévülési idő nemhogy a követelés esedékessé válásától, de a jogviszony keletkezésétől sem telt el az igény bírósági úton történő érvényesítéséig. Ehhez képest az elévülés megszakadásának érdemi vizsgálata szükségtelen volt. Miután a követelés nem évült el, a felperes azt bíróság előtt megalapozottan érvényesítette a készfizető kezessel szemben.

A II. rendű alperes érdemi védekezést a keresetösszegezés vonatkozásában nem terjesztett elő. A felperes keresetének összegezését alátámasztotta. A teljesítés megtörténte vonatkozásában a bizonyítás a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján a II. rendű alperest terhelte, e körben konkrét bizonyítékot a II. rendű alperes nem szolgáltatott. Az elsőfokú bíróság helytállóan fejtette ki, hogy az adóssal szemben törlési eljárás indult, amelyre tekintettel a II. rendű alperesnek a felszámolási eljárásból eredő megtérülésre hivatkozása nem foghatott helyt.

Mindezek kiemelésével az elsőfokú bíróság a további bizonyítást mint szükségtelent helytállóan mellőzte, a rendelkezésre álló iratok alapján megalapozott érdemi döntést hozott a II. rendű alperessel szembeni kereset tárgyában, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdés értelmében helybenhagyta.

A II. rendű alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért a fellebbezési eljárási költség viseléséről a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott, melyben a felperest képviselő ügyvéd díját a fellebbezési pertárgyértékhez képest kifejtett ügyvédi tevékenység alapján, mérlegeléssel, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5), (6) bekezdés, 4/A. § (1) bekezdés alapján határozta meg.

A II. rendű alperes személyes költségmentességben részesült, így a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az 1990. évi XCIII. törvény 73. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdés és 14. § szerint az állam viseli.

Budapest, 2013. október 17.

Dr. Németh László sk.  
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó sk.

Dr. Molnár Ágnes sk.

előadó bíró

bíró

A kiadmány hitelélül:

Réczi Imréné  
bíróági ügyintéző